

ДОБРОМИР: Накар, че още не е време за вечерня, аз вярвам, че монахът, който винаги стои там, не ще откаже на великия войвода Радул.

РАДУЛ: Колко се безспокоях за тебе? Как стана?

ДОБРОМИР: Нашите нападناха крънската тъмница и ме освободиха. Крънският кастрофилак пусна потеря подире ни...

РАДУЛ: Без малко трябваше да вдигнем бунта преди уречения ден... Но за да спечеля време и да не загубя доверието на Борила, аз пратих конница, която да усмири людете...

ДОБРОМИР: Цялото население се бе дигнало да унищожи потерята... Колко остава?

РАДУЛ: Още два месеца... Великият примикър дал да се разбере, че иска да мине към нас...

ДОБРОМИР: Аз не му вярвам много. Кажи на Илища, че трябва да бъде предпазлив към него.

/Двамата влизат в църквата и запалват
воденици./

РАДУЛ: Добре. Аз мисля да затегнем мрежите около прахтер Диман. Той държи стрелците. Конницата и пешаците са наши. Остават само стрелците и копиеносците.

ДОБРОМИР: Лесен е прахтор Диман. За злато е съгласен на всичко.

/Двамата приближават напред към олтаря. Оста-
вят водениците пред иконата на чудотвореца./

РАДУЛ: Това са гробовете на Асен и Петър...

ДОБРОМИР: А тук отдясно е погребан цар Иваница.

/Радул приближава и чете на плочата./

РАДУЛ: Тук почива Калоян, цар на всички българи и власи, умрял на 8 октомври 1207 лето, при Солун."

ДОБРОМИР: Идат люде... Да си ходим...